ఎవరికి వారే

శ్రీవిరించి

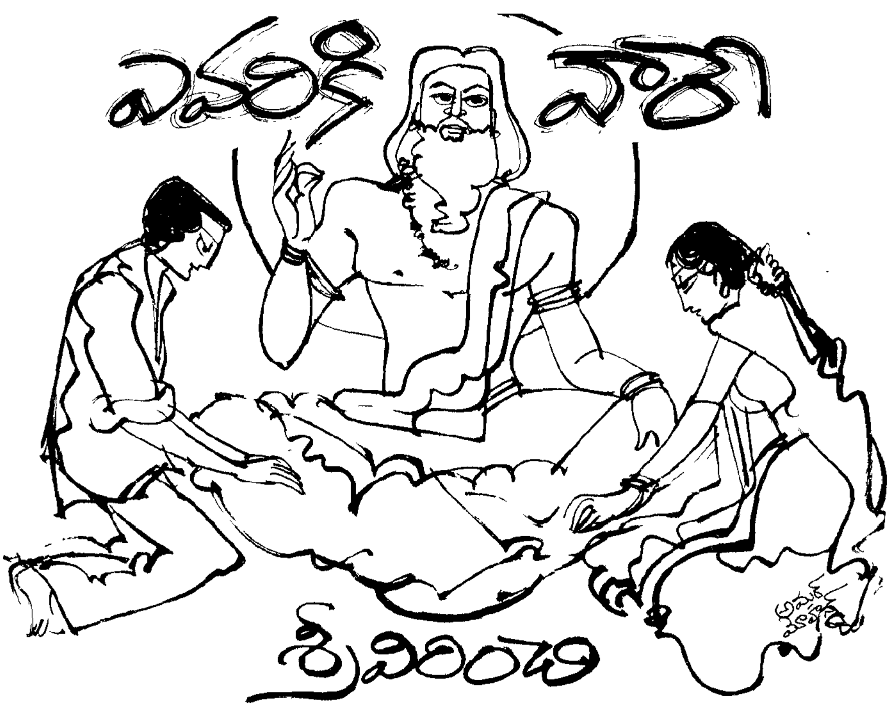

బృందావన్ ఎక్స్‌ప్రెస్ బయలుదేరబోతోంది. ప్రయాణీకుల తలలు, చేతులు కిటికీలలో నుంచి బయటకువచ్చి ప్లాట్‌ఫారం మీద నిలబడి వీడ్కోలు చెబుతూన్న వాళ్లను పలుకరిస్తున్నాయి.

అంతకు ముందు వుండిన కోలాహల వాతావరణం తారస్థాయిని అందుకున్నది.

తరువాత ప్రయాణీకులు ఎవరి స్థానాలలో వాళ్లు సర్దుకుంటారు. రిజర్వేషన్ లేనివాళ్లు టి. టి. ఐ. ని పట్టుకుని అతని దగ్గర రూపాయి పావలా చీటీ సంపాదించేంత వరకు అతన్ని అనుసరించి వుంటారు. ముందుగానే స్థలం కేటాయింపు అయిన వాళ్లకు యీ బాదరబందీ వుండదు. సామాను భద్రంగా సీటు కిందనో, పైనవుండే చిన్న అరమీదనో పెట్టేసుకుని ఇడ్లీల పొట్లం విప్పుకోవచ్చును. లేకపోతే న్యూస్ పేపర్ పుటలు విప్పుకుని రాజకీయాలలో మునిగిపోవచ్చును. ఏమయినా ఒక అరగంట వరకు కంపార్ట్‌మెంట్ లోనివాళ్లు సర్దుకునే కోలాహలం, చప్పుళ్లు వినిపిస్తూనే వుంటాయి. ఎంత వద్దనుకున్నా ఎవరో ఒకరు బుజం రాచుకుని పక్కనుంచి నడుస్తూనేవుంటారు. చుట్టూవుండే జనాన్ని గమనిస్తూ కూర్చుంటేచాలు, మధ్యాహ్నం ఒంటిగంటకల్లా బెంగుళూరు చేరుకోవచ్చును.

యమున, సుందరం ఒక పక్కగా కూర్చున్నారు. మూడో సీటు ఖాళీగావుంది. ఎదురుగా వున్న 'త్రీసీటర్'లో ఇద్దరు ఆడవాళ్లు, యిద్దరు పిల్లలు కూర్చున్నారు. చేతిలోని పుస్తకం పేజీలు తెరిచివున్నాయి. కాని సుందరం ధ్యాస ఎదురుగుండా వున్న పిల్లలమీద వుంది. కుర్రవాడికి ఏడెనిమిదేళ్ల కంటె వుండవు. అమ్మాయికి నాలుగేళ్లు వుండవచ్చు. ఇద్దరూ ముద్దు వస్తున్నారు, రత్నమాణిక్యాల లాగ. వాళ్ల పక్కన కూర్చున్నామె, బహుశ తల్లి అయివుంటుంది. అంతకంటె వయసు అయినామెతో మాట్లాడుతూ కూర్చుండిపోయిందిగాని పిల్లల విషయం పట్టించుకోవడంలేదు. రత్నమాణిక్యాలు సన్నగా కీచులాడుకుంటున్నారు.

'నాన్నగారు యిచ్చిన క్యాడ్‌బరీస్ చాక్‌లెట్ నేను ఒక్కడినే తినేస్తాను' అంటున్నాడు కుర్రవాడు.

'నీ దగ్గరలేదుగా. అమ్మ దాచేసింది. అమ్మ నాకూ సగం యిస్తుంది. నువ్వేం గొప్పలు చెప్పకు —' అని అమ్మాయి బదులుచెప్పేసి వూరుకుంది, కొత్తగా సవాలు యేమీ చేయకుండా. ఎలాగయినా చెల్లెలును పౌరుష పడేట్లుచేసి తమాషా చూడాలని కుర్రవాడు పంతం పడుతున్నాడు. కాని అమ్మాయి అతి ప్రశాంతంగా వుంది. చివరకు వాడు, 'రేపు మనకు పుట్టే చెల్లాయితో నేనే ఆడుకుంటాను — నిన్ను దగ్గరికేనా రానీయను' అన్నాడు.

'చాల్లే, పుట్టేది తమ్ముడు — చెల్లాయికాదు. కావాలంటే అమ్మనడుగు. వాడేం నీలా అల్లరి బాజాకాదు. నాతోనే ఆడుకుంటాడు. నువ్వు దగ్గర కొచ్చావంటే ఉప్పపోసేస్తాడు —'

సుందరానికి నవ్వొచ్చింది. కొద్దిగా పైకి కూడా నవ్వేశాడేమో, యమునే కాకుండా ఎదురు బెంచీమీద ఆడవాళ్లు యిద్దరూ అతని వంక చూశారు. సుందరం తమాయించుకుని ఆ పిల్లల తల్లివంకే చూశాడు. ఆమె గర్భవతి అన్నవిషయం అప్పుడే గమనించాడు.

'ఎందుకు నవ్వుతున్నారు ?' అని అడిగింది యమున.

'ఏదో గుర్తు వచ్చిందిలే — ఆఫీసు విషయం' అని, చూపు పుస్తకంమీదికి మళ్లించాడు. పిల్లల గురించి యమునతో ప్రస్తావించడం అతవి భయం అంతేకాదు. ఆ పిల్లల తాలూకు పెద్ద వాళ్లు కూడా వున్నారు. వాళ్లుయేమనుకుంటారు

'ఈ నాలుగు రోజులన్నా ఆఫీసు మర్చిపోరా? అంది యమున తానూ నవ్వుతూ.

ఎదురు సీట్లో కూర్చున్నామె చొరవ 'మగవాడు కట్టుకున్న భార్యనయినా మరచిపోతాడ గాని ఆఫీసు మర్చిపోడమ్మా. మా అల్లుడి సంగతి చూడు. సెలవు మురిగిపోతోందని అంటావు గా నాయనా, మాతోపాటు బెంగుళూరులో రెండు నెలలు విశ్రాంతిగా వుండు — అని ఎంత చెప్పినా వినిపించుకోడు. మళ్లీ ప్రతి శని, ఆదివారాలు రైలు వాళ్లకు బోలెడంత డబ్బుపోసి వచ్చి వెడుతూ వుంటాడు —' అంది.

భార్యాభర్తల మాటలు తాను 'ఓవర్ హియర్' చేసి మాట కలుపుతున్నానన్న బిడియమే లేదు ఆమెకు — అనుకున్నాడు సుందరం. యమున వయిపు చూస్తూ ముసిముసిగా నవ్వాడు.

అయితే వాళ్లు యిద్దరూ తల్లీ, కూతుళ్లన్న మాట. కూతుర్ని పురిటికి తీసుకు వెడుతూ వుంటుంది. యమున ఈ మారు యిద్దరి వంక పరిశీలనగా చూచింది. కూతురుకు తన వయస్సే వుంటుంది. ఆమే యమునను చూచి పలుకరింపుగా నవ్వుతూ వుండిపోయింది.

'పురిటికి మళ్లీ వాళ్లవూరు పంపేస్తారా పిన్నిగారూ ?' అంది పెద్ద ఆమెను వుద్దేశించి యమున.

'కాదమ్మా. పురిటికే తీసుకువెడుతున్నాను.' ఆమె కంఠం కాస్త రుద్ధం అయింది. 'యిది మూడో పురుడు కాదమ్మా. నాలుగోది. రెండేళ్ల క్రితం వాళ్ల వూళ్లోనే పురుడు పోశారు, అమ్మాయి అత్తవారు. పిల్లవాడు దక్కలేదు. అందుకనే ఆపరేషన్ చేయించుకోవద్దని బలవంతం చేశాం,' అంది.

'అలాగాండి. పాపం. తొందరపడి అడిగి మీ మనసుకు కష్టం కలిగించాం. క్షమించండి—' యమునకు మనసులో కాస్త అసూయ అనిపించింది. ఆ పిల్ల తన యీడుదే. అప్పుడే నాలుగు కాన్పులు !

'అదేం కాదమ్మా. మనకెంత ప్రాప్తమో అంతే. ఇంతకూ బెంగుళూరులో మీరు వుండేది ఎక్కడమ్మా ?'

'కాదండి. మాది మదరాస్. కొద్దిగా పనిబడి బెంగుళూరు వెడుతున్నాం.' ఎంతో బెరుగ్గా అంది యమున.

'అలాగామ్మా. మంచిది —'

'బెంగుళూరు వెళ్లేబండి అంటే అంతా కన్నడం మాట్లాడతారేమో. నాకు భాషరాదు, యేం యిబ్బంది పడతామో అనుకున్నాం. మీరు తెలుగువాళ్లే దొరికారు, మా అదృష్టం కొద్దీ. రైలు పొడుగునా ఇంక మాకు మాంచి కాలక్షేపం.'

'మీకేం ఆ బెంగ అక్కర్లేదమ్మా. బెంగుళూర్లో కూడా సగంమంది పైగా తెలుగు మాట్లాడే వాళ్లే. మాట యేదయితేనేం తల్లీ మనసులు ఒకటవాలిగాని —' అన్నది ఆమె తాత్త్విక ధోరణిలో.

—'ఈ మాత్రం వివేకం రాజకీయాలలోని వాళ్లకు వుంటే యెంత బాగుండును' అనుకున్నాడు సుందరం.

ఆడవాళ్ళు పిచ్చాపాటీ మాట్లాడుకోవడంలో పడిపోయినారు. సుందరం పుస్తకంలో మునిగి పోయాడు.

ఇంతలో కాంటీన్ సర్వీస్ బాయ్ కాఫీ పట్టుకువచ్చాడు. సుందరం తనో కప్పు తీసుకుని, యమునకు మరో కప్పు అందించాడు. 'వాళ్ళూ తీసుకుంటారేమో కనుక్కో' అన్నాడు. యమున తన చేతిలోని కప్పు యెదురుగా కూర్చున్నామెకు అందించి మరో కప్పుకోసం చేయి చాచింది. సుందరం అందరికీ కప్పులు అందించాడు. వాళ్లు యమునకు 'థాంక్స్' చెప్పారు. వద్దంటూన్నా అన్నిటికీ సుందరమే డబ్బు యిచ్చేశాడు.

'మీరు ఫ్రీగా మాట్లాడుకోండి. నేను అటు, యిటు తిరిగి వస్తాను' అని రహస్యంగా యమున చెవిలో చెప్పి సుందరం పేపరు పక్కకు నెట్టి లేచినిలుచున్నాడు.

'తొందరగా వచ్చేయండి' అంది యమున, అతనికి మాత్రమే వినబడేటట్టు.

సుందరం ముందు పెట్టెల్లోనికి నడిచాడు. అందరూ దాదాపు తమ తమ సీట్లలో సెటిల్ అయిపోయి కూర్చున్నారు. అక్కడక్కడ నలుగురయిదుగురు చేరి చీట్లపేక కూడా ఆడుకుంటున్నారు. ఎవరి లోకం వాళ్లది.

'బృందావనమది అందరిదీ' అనుకున్నాడు సుందరం. వెంటనే గోవిందుడు కూడా అందరివాడేనా ? — అని అనుమానం వచ్చింది. ఏమో !

రెండు మూడు పెట్టెలు దాటిన తర్వాత ఎరిగివున్న ముఖం కనిపించింది. ఆయన సుందరాన్ని తన పక్కన కూర్చోమన్నాడు.

'ఎందాకా వెడుతున్నారని అడగడం అనవసరం. బెంగుళూరులో మీ అబ్బాయి దగ్గరకే వెడుతున్నారనుకుంటాను' అన్నాడు సుందరం.

ఆయన గట్టిగా నవ్వేశాడు.

సుందరం ఆయనను బాగా ఎరుగును. ప్లీడర్ చేసి సామాన్యంగా సంపాదించాడు. ఇప్పుడు కోర్టుకు వెళ్లడంలేదు ఇద్దరు కొడుకులు. పెద్దచదువులు చెప్పించాడు. మంచి సంబంధాలు చూసి పెళ్లిళ్ళు చేశాడు. ఇద్దరూ మంచి ఉద్యోగాల్లో వున్నారు. కాని దగ్గరా దాపూ కాదు. ఒకడు ఉత్తరం ఐతే మరొకడు దక్షిణం. స్వగ్రామంలో పిత్రార్జితం ఒక ఇల్లు వుంది. ఆయన మాత్రం అక్కడే వుండిపోయినాడు.

'ఇదో మాయ ప్రపంచం సుందరం కొడుకయేది, తండ్రియేది యెవడి బాధలు వాడు పడవలసిందే — ' అన్నాడు ఆయన.

'చాల బాధలు పడిపోతున్నట్లు మాట్లాడుతున్నారే !'

'బాధలంటే — శారీరకమయినవేనా ?'

— సుందరానికి నిజమే అనిపించింది. అంతే కాదు. ఆయన తన ధోరణి సాగిస్తున్నాడని భయం వేసింది.

మాట్లాడడం మొదలుపెడితే జీవితం నుంచి

ఎవరికి వారే !

అతి తేలికగా వేదాంతంలోనికి 'షిఫ్ట్' అయిపోతాడు.

'ఈ వృద్ధాప్యం హాయిగా కొడుకుల దగ్గర గడిపివేస్తే ఎంత బాగుండును — అనుకుంటాను. కాని ఎలా సాధ్యం? వాళ్ల ఉద్యోగాలు వదులుకుని రాలేరు గదా ! నేనూ, నా భార్య పల్లెటూరి ఇల్లు వదలి బయటకు రావటానికే భయపడతాం.'

'ఎక్కడ వుంటేనేంలెండి. మీ కుర్రవాళ్లు మిమ్మల్ని వెయ్యి కళ్ళతో కనిపెట్టుకు వుంటారు.'

'వెయ్యి దేనికి మహాత్మా. ఉన్న రెండూ చూచుకుంటే చాలు — ' అని కాస్సేపు ఆగి ఆయన 'కొడుకులు డబ్బు పంపిస్తారు. కాని ఒక షరతు. అడిగితేనే పంపిస్తారు. అడిగిన చాల రోజులకుగాని పంపరు — '

సుందరం యేమీ మాట్లాడలేదు.

ఇద్దరూ మళ్లీ కాఫీ తాగారు.

'నువ్వు ఎన్నయినా చెప్పు. ఈ రోజుల్లో మరో మనిషి మీద ఆధారపడటానికి లేదు. కొడుకయ్యేది, తండ్రియ్యేది — ఎవరికి వారే !' అన్నారాయన, సుందరం యేమీ చెప్పకపోయినా.

'కాని మనిషి సంఘజీవి కదండీ !'

ఆంధ్రపత్రిక
దినపత్రికలో
* మన సినిమాలు
* ప్రేక్షకుల తీర్పు
శీర్షికలు
చూస్తున్నారా ?

'నిజమే. ప్రతిమారూ తన సంఘాన్ని, తాను పునర్నిర్మించుకుంటాడు.' అన్నాడు ఆయన అదోరకంగా నవ్వుతూ.

సుందరం యేమీ బదులుచెప్పలేదు. మళ్లీ ఆయనే ప్రారంభించాడు.

'ఏదో గీతలో చెప్పినట్లు — మన ధర్మం మనం చూచుకోవాలి. కొడుకులకు, కూతుళ్లకు... చదువులు, ఉద్యోగాలు, పెళ్లిళ్లు చూసుకోవాలి. ఆడపిల్లలయినా, యిదివరలాగ యింకో యింటికి పోయేదేగదా చదువులు,సంగీతాలు ఎందుకుఅనడానికి లేదు. కొడుకు ఎంతో కూతురూ అంతే. అందరి మీదా డబ్బు ఖర్చుపెట్టాలి. ఎవరి దగ్గర్నుంచీ యేమీ ఆశించటానికి లేదు. డబ్బు సంగతి కాదు, ఆత్మీయత — అనురాగం యిలాంటివి కూడా కోరుకోవటానికి లేదు, యీరోజుల్లో — '

— యిలా ఆయన తాత్పర్యం అంతా చెప్పుకుపోతూంటే ... ఒక గంట గడిచిపోయింది.

'ఆరోగ్యం బాగావుండడంలేదు. అందుకని మా డాక్టర్ అబ్బాయి దగ్గరకు వెడుతున్నాను. వాడయితే రెండు నెలలో మళ్లీ నన్ను మామూలు మనిషిని చేసి పంపిస్తాడు—' అన్నాడు చివరకు.

జోలార్‌పేటలో రైలు ఆగినప్పుడుగాని యీ ప్రవాహంనుంచి యివతలపడలేదు సుందరం. ప్రయాణం సగం అయిపోయింది. మరో మూడు గంటల్లో బెంగుళూరు వచ్చేస్తుంది. యమున 'త్వరగా వచ్చేయండి' అన్నమాట చటుక్కున గుర్తువచ్చింది అతనికి. ఆయనదగ్గర సెలవు తీసుకుని వెనక్కు తిరిగాడు

అతను మళ్లీ వచ్చేసరికి ముగ్గురాడవాళ్ళూ బాగా కబుర్లలో పడిపోయివున్నారు. పిల్లలు వాళ్ల ఆటల్లో మునిగిపోయివున్నారు.

'నువ్వు ఎన్నయినా చెప్పు అమ్మాయీ. పిల్లలున్నదారివేరు. ముసలితనంలో వాళ్లు ఆదుకోనీ, ఆదుకోకపోనీ నావాళ్లని చెప్పుకోవటానికి కొందరు వుంటారు. అలా కాకపోతే యేకాకి బతుకు అయిపోతుందమ్మా. జీవితంలో అసలు రుచి తెలిసివచ్చేది, మనవులూ, మనమరాళ్లు, కోడళ్లు, కూతుళ్ళూ అందరూ చుట్టూ తిరుగుతూవున్నప్పుడే. వాళ్ల మనను పెట్టి పోషించేది ఎలాగూలేదు అయినా అదో ఆనందం, తృప్తి...' యిలా మాట్లాడుకుంటూపోతోంది ఆమె, కూతుర్నీ యమునను జాయింట్‌గా ఉద్దేశించి.

సుందరం కూర్చున్న తరువాత యీ 'టాపిక్' మారిపోయింది. ఆమె — వాళ్ల సంచులలోనుంచి ఫలహారాలు తీసి అందరికీ పంచియిచ్చింది. మొహమాటపడుతూనే సుందరం కూడా పుచ్చుకున్నాడు. అన్నీ తినేటప్పటికి కంటిమీదకు కునుకు పట్టేసింది. ఆలోచించుకుంటూనే నిద్రలో పడిపోయినాడు.

* * *

ఆటోరిక్షాలో అక్కడకు చేరుకున్నారు యమున, సుందరం. ఆ యిల్లు చేరుకునేసరికి అక్కడ అప్పటికే చాలామంది జనం వున్నారు. ఎవరిని కలుసుకోవాలో, యేమని అడగాలో తెలియక కాస్త కలవరపడ్డాడు సుందరం.

'ఇక్కడున్నవాళ్లలో సుందరంగారు ఎవరు ?' అని అడుగుతూ లోపల గదిలోనుంచి ఒక ఆసామీ హాల్లోకి వచ్చాడు. ఆయన ఆ ప్రశ్న 'కన్నడం'లో వేశారు. 'సుందరం' అన్నమాట తప్ప సుందరానికి యింకేం అర్థం కాలేదు. హాల్లోవున్న తతిమ్మా జనం అంతా ఒకళ్ల ముఖాలు ఒకళ్లు చూచుకున్నారు.

ఆయన మళ్లీ అడిగాడు - 'సుందరం అవరుయారు ?', కన్నడంలోనే గొంతు కాస్త పెంచి.

ఇందాకటి కంటె చిన్న వాక్యం అవడంవల్లనూ అప్పటికి మనస్సు కాస్త స్థిమితం చిక్కినట్లు అయినందువల్ల సుందరానికి ఈ ప్రశ్న అర్థం అయింది.

'నేనే నేనే!' అన్నట్లుగా సుందరం తల ఊపడం, ముందుకు అడుగు వేయడం గమనించి ఆయన 'మీరేనా సుందరం' అని అడిగాడు యీమారు యింగ్లీషులో.

'ఎస్. ఎస్.' అన్నాడు సుందరం.

'రండి. గురూజీ పిలుస్తున్నారు.' అని ఆ ఆసామీ వెనక్కు అడుగువేశాడు. సుందరం అనుస

రించాడు. ఆయన మళ్ళీ వెనక్కు తలతిప్పి 'అమ్మగారిని కూడా రమ్మనండి' అన్నాడు కన్నడంలో.

అంతవరకు తామ యేం చేయాలో తెలియక తికమక పడుతున్న యమున చురుకుగా అడుగులు ముందుకు వేసింది.

ముగ్గుర్నూ హాలులోనుంచి ఉత్తరంగా నడిచి ఒక గదిగుమ్మం దగ్గరకు చేరుకున్నారు. తలుపులు దగ్గరకు వేసివున్నాయి.

ఒక తలుపు పక్కకు తొలగించి ఆ ఆసామి లోపలకు వెళ్ళాడు. తర్వాత 'సుందరాన్ని రమ్మని సైగచేశాడు. సుందరంతోపాటు యమున కూడా గదిలో ప్రవేశించింది.

లోపలకు అడుగు వేయడంతోటే గదంతా పరిశీలనగా చూశాడు, సుందరం.

చిన్నగది. ఒక మూలకు టేబుల్, దానిమీద కొన్ని పెద్దసైజు ఫోటోలు వున్నాయి.

అతి సుందరమైన వదనం
నవ వధువు లాంటి రూపం

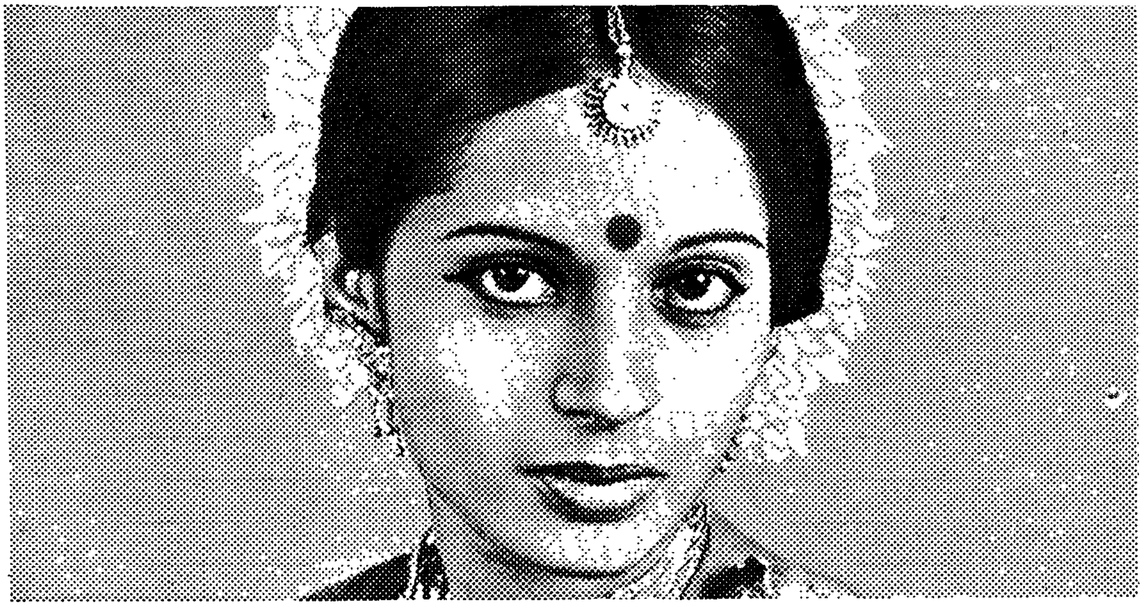

క్లియరసిల్ మొటిమలను తెరుస్తుంది నివారిస్తుంది మరియు విస్తరించ నీయకుండా తోడ్పడుతుంది.

మీకు మొటిమలు వచ్చినపుడు, అనేక రకమైన సలహాలు మీకు ఇస్తుంటారు.

కాని ప్రపంచమంతటా క్లియరసిల్ సహాయం పొందిన లక్షలాది తరుణ వయస్కులు ఇచ్చే సలహా ఫలవంతమైనది క్లియరసిల్.... క్లియరసిల్ మీ మొటిమల సమస్యకు ప్రత్యేకంగా తయారుచేయబడి సురక్షితంగా, సులభంగా ఔషధీయుక్తమైనది.

ఇప్పుడు మీపైనే అధికంగా ఆధారపడి వున్నది క్లియరసిల్ ని వాడి మీ మొటిమలని నివారించుట మరియు అదుపు చేసుకొనుట ఇదిగో ఈ విధంగా :

- ప్రతిరోజూ రెండుసార్లు క్లియరసిల్ వాడండి. ఉదయం మరియు సాయంత్రం.
- మీ ముఖమంతా క్లియరసిల్ రాయండి మొటిమలపైన కొంచెం అదనంగా రాయండి.
- మొటిమలు పోయిన తరువాత గూడా వాడుతుండండి. ఎందు కంటే క్లియరసిల్ మొటిమలను అదుపు చేయునిమిత్తం అదనపు నూనెను పీల్చుకొని మొటిమలని అదుపుచేస్తుంది.

అద్భుతమైన త్రివిధ చర్య —
ఒక్క క్లియరసిల్ మాత్రమే త్రివిధ చర్యగలది.

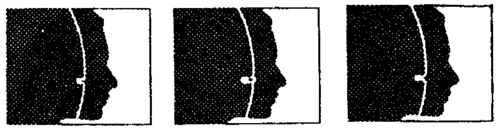

1. మొటిమలను తెరుస్తుంది. –ప్రత్యేకమైన ఔషధి యుక్త చర్య మొటిమల పై చర్మాన్ని రేపుటలో సహాయపడుతుంది.

2. మొటిమలను మటుమాయంచేస్తుంది. –హానికరంగా ఒత్తకుండానే రసిని వెలికివచ్చునట్లు చేస్తుంది.

3. మొటిమలను అరకెడుతుంది. –అదనపు నూనెను పీల్చి మొటిమలను మటుమాయం చేయుటకు తోడ్పడుతుంది

మీ ముఖం అందంగా తేటగా ఉంటే, మరి మీకు ప్రతిదినం ప్రతి నిముషం ఉల్లాసకరం !

ప్రపంచంలోని నం. 1 పింపుల్ క్రీమ్

OBM/2115 TL

ఈ పటాల ముందు అగరువత్తులు వెలుగుతున్నాయి.

సుకుమారమయిన పరిమళం గదంతా ఆవరించివుంది.

మరో పక్కన కొయ్యమంచం, దానిమీద పలచటి పరుపు.

మంచం మధ్యలో ఒకరు పద్మాసనంలో కూర్చునివున్నారు.

సుందరం ఆయన్ను చూడడంతోటే చేతులు జోడించి నమస్కారం చేశాడు. యమున సాష్టాంగపడి నమస్కరించింది.

'ప్లీజ్ బి సీటెడ్' అన్నారు ఆయన, గురూజీ.

యమున తను తీసుకువచ్చిన పళ్ళు, పూలు ఆయనకు సమర్పించింది. చిరుమందహాసంతో రెండు చేతులూ జాపి అందుకున్నారు.

'కూచోండి' అన్నారు యీమారు కన్నడంలో.

'గురూజీకి యింగ్లీషు సరిగా రాదని చెప్పారు. మాకు కన్నడం పొత్తిగా రాదు. తెలుగు—యింగ్లీషు—మాత్రం' అన్నాడు సుందరం.

గురూజీ ధైర్యం యిస్తూ 'మరేం ఫర్వాలేదు. మీరు యే భాషలో మాట్లాడినా నాకు అర్థం అవుతుంది. నేను మాత్రం ఇంగ్లీషు, కన్నడం, హిందీ కలిపి మీకు అర్థం అయ్యేలా మాట్లాడుతాను. నా దగ్గరకు వచ్చినవాళ్లు అసంతృప్తి పడక్కర్లేదు—' అన్నారు.

'తమ గురించి విన్నాం. విన్నదంతా నిజమేనని మీ దర్శనంతోటే నమ్మకం కుదిరింది' అంది యమున.

గురూజీ నవ్వి వూరుకున్నారు.

తరువాత సుందరాన్ని కులాసా ప్రశ్నలు వేశారు. పొడిపొడిగా సమాధానం చెప్పాడు సుందరం.

'చూడండి. ఈ జీవితం యిప్పుడే ఈ జన్మలోనే ప్రారంభం చేయలేదు మనమెవ్వరమూ. కొన్ని వేల, లక్షల సంవత్సరాల క్రిందట ప్రయాణం ప్రారంభించిన మనుష్యులు కూడా మన మధ్య వున్నారు కలియుగ ప్రమాణం ఎంత చెప్పండి—' అని అడిగారు ఆయన.

'నాలుగు లక్షల ముప్పై రెండు వేల సంవత్సరాలు ...'

'అవునా? ఈ జీవుడు అన్ని సంవత్సరాలూ యేదో రూపంలో, యేదో లోకంలో వ్యవహరిస్తూ వుంటాడు. ఒక్కక్షణం అయినా నిదానంగా వుండడు.'

యమున తల ఊపింది.

'మనం చేస్తున్న ప్రతిపనికీ తగిన ప్రతిచర్య వుంటుంది. పని అంటే చేతులతో, కాళ్లతో చేసింది మాత్రమేకాదు. ఆలోచనలు, రాగభావాలు అన్నీ పనులే. మనం చేసిన పనులవల్ల ఉత్పన్నం అయ్యే ఫలితాలను మనమే అనుభవించాలి. దీన్నే కర్మ సిద్ధాంతం అంటారు—మనదేశంలో. పేరు తెలుసును గనుక మనకు 'కర్మ' అంటే అంతా తెలిసినట్లే వుంటుంది. కాని కర్మను గురించి పూర్తిగా అర్థం చేసుకోవాలంటే కర్మకు అతీతులయిన వారికే సాధ్యం—'

ఎవరికి వారే!

'మంచి జరగకుండా కర్మ అడ్డం పడుతుందా గురూజీ?' అడిగింది యమున.

'మంచి, చెడ్డ అనేది మనం అనుకోవడంలో వుంది. కర్మ అడ్డం పడదు, ముందుకు తీసుకుపోదు మనకు రావలసిన ఫలితాలను అందించే సాధనం మటుకే అది. తనకు 'మంచి' జరగాలని ప్రతి మనిషికీ వుంటుంది. కాని అలా జరగడానికి తగిన కృషి చేయాలని తోచదు. అందుకనే ఆలస్యం అవుతుంది. జీవితం దొంకదారుల్లో వెదుకుతుంది—'

'ఇదంతా అర్థం చేసుకోవడం మాబోటి సామాన్యులకు చాలా కష్టం.'

'ఏమీ కష్టం కాదు. కాస్త ఆలోచిస్తే ఎవరికయినా తోస్తుంది. కాకపోతే మనకు ఆలోచించటానికి తీరుబాటులేదు. అంతే' అన్నారు గురూజీ.

'ఇంతకూ జీవితంలో కావాలనుకున్నవి దొరకవంటారా గురూజీ!' అడిగింది యమున.

పైవారమే

వినాయక చవితి

సచిత్ర

ప్రేమ తీర్థం

ప్రారంభం!

'కావాలని తీవ్రంగా కృషి చేసినవి తప్పకుండా దొరుకుతాయి. అయితే ఎప్పుడు దొరుకుతాయో చెప్పలేం.'

'అలా అయితే జీవితం అంతా వెదుకులాటే అయిపోతుంది.'

'నిజమే. వెదుకులాటలో సమయం వృధా చేసుకోకుండా ఎవరికివారు తమ ధర్మం పాలించుకుంటూపోతే... అన్నీ అవే సమయానుకూలంగా సమకూడుతాయి.'

'ఉన్నదానితో తృప్తిపడడం మంచిదంటారు!'

'అట్లా మరీ కుదించివేయగూడదు. తృప్తి అలవరుచుకోవడంవల్ల జీవితం నిండుగా వుంటుంది. చూడండి. జీవితంలో మనకు యేంకావాలో... నిజంగా తెలియదు. ఒక్క క్షణంలో కావాలనిపిస్తుంది, తీరా అది దొరికిన తర్వాత ఎందుకొచ్చిన మేళంరా బాబూ—అనిపిస్తుంది. అవునా, కాదా?'

'అవును—' మనస్ఫూర్తిగా తల ఊపాడు సుందరం.

'అందుచేత మనం కావాలనుకుని ఆత్రుతపడడం ఎందుకు? దొరికినదానితోనే సమాధానపడి జీవిత ధర్మంమీద కర్తవ్యం వేసి పనిచేసుకుపోవచ్చునుగా. మనకు నిజంగా రావలసివుంటే అన్నీ అవే సమకూడుతాయి—అన్న ధైర్యం మన జీవితాలను నడిపించవచ్చునుగదా!'

'అవునవును' అన్నాడు సుందరం ఈమారు మరీ గట్టిగా.

'అవును కదా! కాని—కావాలనుకోవడం మానవ సహజం' అన్నాడు గురూజీ.

'అవునండి. కోరికలే లేకపోతే మానవజన్మ ఎందుకు?' అంది యమున.

'కోరికలు వుండవలసిందే. వాటికోసం శ్రమపడి పనిచేయవలసిందే. కాని ఫలితాలు పరాధీనం. మనం అనుకున్నది కాకపోతే జీవితం వృధా అనుకోగూడదు—'

యమున ఆసక్తిగా ముందుకు జరిగింది.

'మీ మనసులో కోరిక యేమిటో నాకు తెలుసు—మనస్ఫూర్తిగా ఆశీర్వదించి మంత్రాక్షతలు యిస్తున్నాను. నేను చెప్పిన నియమాలన్నీ జాగ్రత్తగా గమనించి అమలుచేయండి—'

క్షణంపాటు మౌనం ఆవరించింది గదిని.

ఆ మౌనంలోని ప్రశాంతత, పరిపూర్ణత సుందరాన్ని పూర్తిగా ఆకట్టుకున్నాయి. గురూజీ వంక తృప్తిగా చూశాడు.

ఆయన అరకళ్లతో ధ్యానముద్రలో వున్నారు. తమకు యివ్వబోయే మంత్రాక్షతలు కుడిచేతి గుప్పిట్లో పట్టుకుని హృదయం దగ్గరకు చేర్చుకున్నారు. తరువాత నుదుటి దగ్గరకు గుప్పిడి తీసుకువెళ్లి ఒక్కక్షణం వుంచి కళ్లు తెరిచారు.

మంత్రాక్షతలు కాగితంలో పొట్లం కట్టి యిద్దరికీ అందించారు.

'శుభం. వెళ్లిరండి' అన్నారు సెలవు ఇస్తూ.

యమున, సుందరం యిద్దరూ సాష్టాంగ నమస్కారం చేశారు.

'మూడురోజులు యీ మకాంలో వుంటాను. మీకు వీలయినప్పుడు వచ్చి కలుసుకోవచ్చును—'

సుందరం 'అలాగే చేస్తాం. సాయంత్రం మళ్లీ వచ్చి దర్శనం చేసుకుంటాం—' అన్నాడు.

గురూజీ పెదవులు కదిలీ కదలకుండా చిరుమందహాసం చేశారు. వరద హస్తం చూపుతూ మళ్లీ ఆశీర్వదించారు యిద్దరినీ.

సుందరానికి ఆ గది వదలిరావడం కష్టం అయింది.

బయటకు వచ్చి రోడ్డుమీద రిక్షా కోసం నిలుచున్నప్పుడు 'ఎలా వుంది?' అని అడిగాడు యమునను.

'చాలా సంతోషంగా వుంది.'

'కోరిక ఫలిస్తుందనా?'

'కోరిక అర్థం అయింది నాకు. ఇప్పుడు ఫలించడం - ఫలించకపోవడం రెండూ వేరు వేరు కావు. ఆ సమక్షంలో కూర్చోగలగడానికి మనం ఎంతో పుణ్యం చేసివుండాలి—' అంది యమున దాదాపు తన్మయతతో. ★